

VENDIM
Nr. 8, datë 23.3.2010

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Vladimir Kristo	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese		
Fehmi Abdiu	Anëtar i	“	“
Kujtim Puto	Anëtar i	“	“
Xhezair Zaganjori	Anëtar i	“	“
Vitore Tusha	Anëtare e	“	“
Sokol Sadushi	Anëtar i	“	“
Sokol Berberi	Anëtar i	“	“
Admir Thanza	Anëtar i	“	“
Petrit Plloçi	Anëtar i	“	“

me sekretare Blerina Çinari, në datë 8.10.2009, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen nr.17/8 Akti që i përket:

KËRKUES:SHEFQET MANDIA, përfaqësuar nga av.Avni Shehu, me prokurë të posaçme. SUBJEKTE TË INTERESUARA: 1.ZYRA E PËRMBARIMIT SHKODËR, në mungesë. 2. BASHKIA SHKODËR, në mungesë.

OBJEKTI:1. Konstatimi i cenimit të së drejtës për një proces të rregullt ligjor, si rezultat i mosekzekutimit të vendimeve të formës së prerë të gjykatave.

2.Dëmshpërblimi për dëmin financiar në shumën 18 266 239,50 lekë dhe dëmin jofinanciar në shumën 35 000 euro.

BAZA LIGJORE: Neni 131, germa “f”, i Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoji relatorin e çështjes, Petrit Plloçi; përfaqësuesin e kërkuarit, që kërkoi pranimin e kërkesës dhe pasi shqyrtoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Me vendimin nr.122/2/F, datë 19.06.1998 të Komisionit të Kthimit e Kompensimit të Pronave (këtu e më pas KKKP) Shkodër, është vendosur kompensimi i dëmit të shkaktuar trashëgimtarëve të Tahir Mandias (ku përfshihet edhe kërkuari) në shumën 649 910 lekë.

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Shkodër, mbi padinë e trashëgimtarëve të Tahir Mandias, me vendimin nr.134, datë 19.01.1998, ka vendosur ndryshimin e vendimit të mësipërm të KKKP Shkodër, duke përcaktuar si vlerë për kompensimin e dëmit shumën 4 238 070 lekë. Ky vendim është lënë në fuqi nga Gjykata e Apelit Shkodër, me vendimin nr.74, datë 15.06.1998.

Mbi kërkesën e të interesuarve, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Shkodër me vendimin nr.141, datë 21.08.1998, ka lëshuar urdhrin e ekzekutimit të vendimit nr.134.

Zyra e përmbarimit Shkodër, më datë 7.09.1998, i ka dërguar bashkisë Shkodër njoftim për ekzekutimin e vendimit nr.134.

Më datë 21.09.1998, zyra e përmbarimit Shkodër i është drejtuar degës së thesarit Shkodër për ekzekutimin e vendimit nr.134.

Dega e thesarit Shkodër, në datë 22.09.1998, i është përgjigjur zyrës së përmbarimit se nuk është kompetente për ekzekutimin e këtij vendimi, pasi kjo shumë nuk mund të xhirohet nga llogaria e bashkisë dhe orienton që bashkia, si pushtet lokal, t'i drejtohet Ministrisë së Financave

dhe pushtetit lokal për akordimin e një fondi në shumën që duhet të ekzekutohet.

Më datë __.10.1998 zyra e përmbarrimit i është drejtuar përsëri bashkisë Shkodër duke i kërkuar që të veprojë për ekzekutimin e vendimit nr.134, ndërsa në datë 27.08.1999, kjo zyrë i është drejtuar Ministrisë së Financave, duke i kërkuar akordimin e një fondi bashkisë Shkodër për ekzekutimin e vendimit nr.134.

Më datë 14.01.2000 zyra e përmbarrimit, nga shuma e xhiruar pranë llogarisë së saj nga ana e bashkisë Shkodër, ka ekzekutuar shumën 50 000 lekë për llogari të çështjes nr.47-Gj që u përket shtetasve Xhemal e Shefqet Mandia.

Me vendimin nr.122, datë 5.10.1993 të KKKP Shkodër është vendosur detyrimi i bashkisë Shkodër për të dëmshpërblyer paditësit Xhemal Mandia dhe Shefqet Mandia në shumën 404 000 lekë. Duke qenë se ky detyrim nuk është ekzekutuar nga bashkia Shkodër, paditësit Mandia i janë drejtuar me padi gjykatës, duke kërkuar likuidimin e shumës, si dhe përqindjen e interesit dhe inflacionit monetar mbi këtë shumë, për periudhën tetor 1993 e në vazhdim.

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Shkodër, me vendimin nr.286, datë 3.06.1998 ka vendosur pranimin e padisë dhe detyrimin e bashkisë Shkodër, seksioni i financës, për të shlyer në favor të Xhemal dhe Shefqet Mandia shumën prej 1 613 910 lekë (duke llogaritur edhe kamatën ligjore dhe inflacionin monetar). Ky vendim është lënë në fuqi nga Gjykata e Apelit Shkodër, me vendimin nr.177, datë 8.09.1998.

Mbi kërkesën e të interesuarve, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Shkodër, me vendimin nr.213, datë 8.06.1999, ka lëshuar urdhrin e ekzekutimit për vendimin nr.286.

Zyra e përmbarrimit, në datë 8.01.2000, i është drejtuar bashkisë Shkodër për të shlyer, brenda një afati 10- ditor, shumën e përcaktuar si detyrim nga vendimi nr.286.

Më datë 2.09.2002, zyra e përmbarrimit Shkodër iu është drejtuar shtetasve Xhemal e Shefqet Mandia, duke u kërkuar pagimin e vlerës prej 3% për vënien në ekzekutim të dy vendimeve dhe duke i lajmëruar se në të kundërt ekzekutimi i këtyre vendimeve do të pushohet.

Kërkuesi Shefqet Mandia, në datën 6.09.2002 i ka bërë kërkesë zyrës së përmbarrimit dhe ka kërkuar pushimin e ekzekutimit të këtyre vendimeve.

Më datë 6.09.2002, kjo zyrë, bazuar në nenin 616/b të Kodit të Procedurës Civile, ka vendosur pushimin e ekzekutimit të vendimit gjyqësor nr.286, datë 3.06.1998 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Shkodër.

Sipas deklaratës noteriale datë 18.01.2005, trashëgimtarët e shtetasit Tahir Mandia kanë rënë dakord për pjesëtimin e dëmshpërblimeve të përfituara me vendimet nr.134, datë 19.01.1998 dhe nr.286, datë 3.06.1998 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Shkodër, pjesëtim nga i cili kërkuesi Shefqet Mandia ka përfutur 4/16 pjesë, në shumën 1 450 495 lekë.

Në muajin dhjetor 2008, kërkuesi Shefqet Mandia i është drejtuar zyrës së përmbarrimit Shkodër, duke kërkuar ekzekutimin e vendimeve të mësipërme të gjykatave për pjesën e tij takuese të dëmshpërblimit.

Zyra e përmbarrimit Shkodër, në datë 8.01.2009 i ka dërguar bashkisë Shkodër lajmërim ekzekutimi vullnetar për detyrimin ndaj kreditorit Shefqet Mandia, në shumën 1 552 129 lekë (ku përfshihet detyrimi prej 1 450 495 lekësh dhe taksa përmbarrimore në masën 7% të detyrimit, në vlerën 101 534 lekë), duke i përcaktuar një afat 10- ditor për ekzekutimin vullnetar, ndërsa më datë 26.01.2009, kjo zyrë ka njoftuar bashkinë Shkodër për fillimin e ekzekutimit të detyrueshëm, duke i komunikuar asaj edhe vendimin për kalimin në ekzekutim të detyrueshëm.

Më datë 26.01.2009, zyra e përmbarrimit Shkodër i ka dërguar degës së thesarit Shkodër urdhrin për bllokimin e llogarisë së debitorit bashkia Shkodër, deri në një urdher të dytë nga zyra e përmbarrimit.

Dega e thesarit Shkodër, më datë 6.02.2009 është përgjigjur se është vepruar me vënien e sekuestros për shumën përkatëse në shpenzimet operative të bashkisë Shkodër, ndërsa, më datë 9.03.2009, zyra e përmbarrimit i është drejtuar bashkisë Shkodër duke i vënë në dukje se, megjithëse është vënë sekuestro konservative mbi llogaritë e saj në thesar, ende nuk ka informacion për kryerjen e veprimeve për ekzekutimin e vendimit dhe, në lidhje me këto shkelje,

kërkon personin përgjegjës për mosekzekutimin e vendimit - për vendosjen e gjobës - dhe personin që ka penguar ekzekutimin - për bërjen e kallëzimit penal - duke e vënë në dijeni gjithashtu, se në rast të kundërt sanksionet ligjore do të veprojnë mbi titullarin e institucionit.

Me kërkesën e datës 20.05.2009, kërkuesi Shefqet Mandia i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese, duke pretenduar cenimin e së drejtës për një proces të rregullt ligjor si pasojë e mosekzekutimit të vendimeve të formës së prerë të gjykatave.

Më datë 4.09.2009, kërkuesi i është drejtuar përsëri gjykatës me një kërkesë të riformuluar duke pretenduar, përveç konstatimit të cenimit të së drejtës për një proces të rregullt ligjor, ekzekutimin e plotë të vendimeve, si edhe detyrimin për dëmshpërblim, për dëmin financiar në shumën 18 266 239,50 lekë, të llogaritur mbi humbjet e pësura nga pakësimi i pasurisë, si dhe fitimi që mund të nxirrej në kushtet e zakonshme të tregut, dhe për dëmin jofinanciar në shumën 35 000 euro.

Kërkuesi, në mbështetje të pretendimeve të tij përpara Gjykatës Kushtetuese, parashtroi në mënyrë të përmblendhur se:

E drejta për të kërkuar ekzekutimin brenda një afati të arsyeshëm kohor të një vendimi gjyqësor të formës së prerë, është pjesë përbërëse e së drejtës për një proces të rregullt ligjor, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6/1 të KEDNJ-së; individët duhet të kenë të drejtë që të gëzojnë rezultatet e një procesi gjyqësor të përfunduar, pa hasur në pengesa të paarsyeshme dhe të pajustificuara; organet e shtetit janë të detyruara të ekzekutojnë vendimet gjyqësore (neni 142/3 i Kushtetutës); kërkesa për ekzekutim është bërë nga kërkuesi që në vitet 1998-1999, për të dy vendimet dhe zyra e përmbartimit, deri në vitin 2002, bëri të mundur vetëm ekzekutimin në shumën 50 000 lekë; kërkuesi, si pensionist, ishte i justifikuar për mospagimin e shumës 3% si taksë e detyrueshme për ekzekutimin e detyruar të një titulli ekzekutiv dhe në këtë kuptim, zyra e përmbartimit duhej të vazhdonte ekzekutimin e urdhrave të ekzekutimit; bashkia Shkodër që nga viti 1998 kishte dijeni për detyrimet që rridhnin nga vendimet gjyqësore ndaj familjes Mandia, por asnjëherë nuk ndërmori asnjë masë për shlyerjen e tyre.

II

1. Lidhur me pretendimin për mosekzekutimin, brenda një afati të arsyeshëm, të vendimeve gjyqësore të formës së prerë

Gjykata Kushtetuese (Gjykata) ka interpretuar tashmë në jurisprudencën e saj parimin e shtetit të së drejtës, i cili, si një nga parimet themelore të një shoqërie demokratike, përmban në vetvete edhe detyrimin e autoriteteve publike për të vënë në ekzekutim vendimet gjyqësore të formës së prerë. Zbatimi i plotë dhe efektiv i vendimeve gjyqësore është me rëndësi thelbësore për shtetin, me qëllim që të krijojë, forcojë dhe zhvillojë një sistem gjyqësor të respektueshëm nga të gjithë (shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.43, datë 19.12.2007). Asnjë organ shtetëror nuk mund të vërë në diskutim drejtësinë e vendimeve gjyqësore të formës së prerë, por detyrohet të marrë të gjitha masat përkatëse për zbatimin e tyre (shih vendimet e Gjykatës Kushtetuese nr.9, datë 1.05.2009, nr.6, datë 6.03.2009; nr.1, datë 19.01.2009; nr.6, datë 31.03.2006).

Gjykata Kushtetuese ka theksuar gjithashtu, se ekzekutimi i vendimeve gjyqësore të formës së prerë përbën një element të rëndësishëm të së drejtës për proces të rregullt ligjor, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së. Në opinionin e Gjykatës, gjykimi nuk duhet konceptuar ngushtë, vetëm me sigurimin e një vendimi gjyqësor, por me përfundimin e gjithë këtij procesi, sepse një e drejtë e fituar, nëse ajo nuk realizohet nëpërmjet ekzekutimit të vendimit, mbetet pa asnjë vlerë (shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.6, datë 31.03.2006). Në këtë drejtim, në rastet kur debitor është vetë shteti, autoritetet shtetërore nuk mund të përmendin mungesën e fondeve si justifikim për të mos respektuar një detyrim financiar që vjen nga një vendim gjyqësor. Megjithatë, një vonesë në ekzekutimin e një vendimi mund të justifikohet në rrethana të veçanta, por vonesa nuk mund të jetë në atë shkallë sa të dëmtojë thelbin e së drejtës (shih vendimet e Gjykatës Kushtetuese nr.6, datë 6.03.2009; nr.43, datë 19.12.2007).

Gjykata Kushtetuese, mbështetur në jurisprudencën e GJEDNJ-së rithekson, se kohëzgjatja e arsyeshme e procedimeve duhet të vlerësohet nën dritën e rrethanave të çështjes dhe duke marrë në konsideratë kompleksitetin e saj, sjelljen e kërkuarit dhe sjelljen e autoriteteve publike. Për vlerësimin e kompleksitetit të procedimeve duhet të kenë rëndësi të gjitha aspektet e çështjes, përfshi objektin e çështjes, faktet e kundërshtuara, volumin e provave shkresore. Përsa i përket sjelljes së kërkuarit, Gjykata Kushtetuese thekson se përdorimi nga ana e tij i të gjitha procedurave të parashikuara nga legjislacioni, me qëllim sigurimin e mbrojtjes, nuk mund të përdoret si argument kundër tij. Lidhur me sjelljen e autoriteteve publike, Gjykata Kushtetuese vë në dukje, se megjithëse, në një masë të madhe, zbatohet parimi se iniciativa procedurale u takon palëve, përsëri gjykatat kanë detyrimin për të siguruar progresin e gjykrimeve me shpejtësi të mjaftueshme (*shih vendimet e Gjykatës Kushtetuese nr.9, datë 1.04.2009; nr.1, datë 19.01.2009*).

Periudha që duhet marrë në konsideratë

Gjykata Kushtetuese vëren se në rastin në shqyrtim masat dhe veprimet e ndërmarra për ekzekutimin e vendimeve të mësipërme ndahen në dy periudha. Periudha e parë i përket viteve 1998 dhe 1999, kur janë lëshuar dy urdhrat e ekzekutimit për secilin nga detyrimet e debitorit, deri në vitin 2002, kur procedurat e ekzekutimit janë pushuar me kërkesë të kreditorit. Periudha e dytë fillon në fundvitin 2008, kur kërkuari i është drejtuar përsëri zyrës së përmbarimit Shkodër, duke kërkuar ekzekutimin e pjesës së tij takuese të detyrimit. Në këto kushte, Gjykata do të vlerësojë nëse periudhat e mësipërme 1998-2009 duhen konsideruar si një e tërë, apo këto dy periudha, në të cilat rezultojnë të jenë kryer veprime nga zyra e përmbarimit, duhen vlerësuar në mënyrë të veçantë, pra si dy procedura të veçanta.

Gjykata Kushtetuese vlerëson se këto procedura i referohen të njëjtës çështje, pra i referohen përpjekjeve të njëjta të kërkuarit për zbatimin e vendimeve të formës së prerë të gjykatave dhe kompensimit të tij sipas objektit të tyre. Edhe pse ekzekutimi i vendimeve është pushuar për periudhën 2002-2008, kjo periudhë duhet të llogaritet në afatin e përgjithshëm të ekzekutimit. Për më tepër, siç shprehet edhe GJEDNJ-ja, një personi, i cili pajiset me një vendim të ekzekutueshëm kundër shtetit në favorin e tij, nuk mund t'i kërkojë t'u drejtohet organeve përmbarimore për të ekzekutuar vendimin (*shih vendimin e GJEDNJ-së datë 22.08.2006, në çështjen Beshiri dhe të tjerë kundër Shqipërisë*).

Sa më sipër, Gjykata konkludon se periudha që duhet marrë në konsideratë fillon në momentin e lëshimit të urdhrave të ekzekutimit (1998-1999) dhe mbaron në datën kur vendimet e formës së prerë janë ekzekutuar (2009), pra zgjati gati 11 vjet. Në këto rrethana, Gjykata çmon se kjo periudhë duhet konsideruar paarsyershmërisht e gjatë.

ii) Kompleksiteti i çështjes

Gjykata nuk e vlerëson çështjen komplekse as nga pikëpamja e fakteve dhe as nga pikëpamja e ligjit, gjë që mund të justifikonte vonesat apo sjelljen mosvepruese të organeve të ngarkuara me këtë qëllim nga ligji.

iii) Sjellja e kërkuarit

Përsa i përket sjelljes (veprimeve) të kërkuarit, Gjykata konstaton se kërkuari ka vepruar në përputhje me të drejtat e tij procedurale, duke shteruar mjetet ligjore në dispozicion të tij për rivendosjen e së drejtës së cenuar. Lidhur me mospagimin e shumës që përkon me 3% të detyrimit si kusht për fillimin e ekzekutimit, gjë që ka sjellë edhe pushimin e ekzekutimit për një periudhë 6-vjeçare, Gjykata Kushtetuese vlerëson se kërkuari nuk mund konsiderohet përgjegjës, pasi fakti i pamundësisë financiare të kreditorit nuk mund t'i ngarkohet atij, për të justifikuar vonesat në ekzekutim. Përveç kësaj, siç u theksua më sipër, kërkuari, i cili është pajisur me një vendim të ekzekutueshëm kundër shtetit në favorin e tij, nuk mund ngarkohet me përgjegjësi për arsyen se, për shkak të vështirësive ekonomike, kërkoj pushimin e procedurës së ekzekutimit të detyrueshëm të këtij vendimi.

iv) Sjellja e autoriteteve publike

Gjykata Kushtetuese vlerëson se në këtë drejtim duhet të shqyrtohet sjellja e secilit

autoritet të përfshirë në këtë proces.

Në lidhje me sjelljen e debitorit bashkia Shkodër, Gjykata vlerëson se ajo nuk ka qenë aktive, duke nxjerrë si justifikim mungesën e fondeve dhe duke mos bërë përpjekje për të ekzekutuar vullnetarisht detyrimet ndaj kërkuarit. Bazuar në nenin 9 të Kartës Europiane të Autonomisë Vendore (ratifikuar nga Kuvendi i Shqipërisë me ligjin nr.8548, datë 11.11.1999), *“Bashkësitë vendore kanë të drejtë në kuadrin e politikës ekonomike të vendit, të kenë burimet e tyre të mjaftueshme, të cilat mund t’i disponojnë lirisht në ushtrimin e kompetencave të tyre”*. Gjykata vlerëson se në rastin në shqyrtim, debitori, me marrjen e detyrimeve të formës së prerë të gjykatave, duhej të merrte të gjitha masat për ekzekutimin e detyrimeve që i ishin ngarkuar në favor të kërkuarit dhe nuk duhej të priste vënien në lëvizje të procedurave të përmbarimit, deri marrjen e masave shtrënguese, për ekzekutimin e tyre. Për më tepër, pushimi i ekzekutimit nga zyra e përmbarimit, nuk e shkarkoi bashkinë si debitor shtetëror nga përmbushja e detyrimit.

Lidhur me sjelljen e organeve përmbarimore Gjykata vëren se, edhe pse nuk mund të konsiderohen si joaktive, ato arritën vetëm pas një periudhe 11- vjeçare të ekzekutojnë me masa shtrënguese vendimet gjyqësore të formës së prerë.

Pra, veprimet e institucioneve shtetërore rezultojnë të pamjaftueshme për të siguruar zbatimin e vendimeve të gjykatave në favor të kërkuarit, brenda një afati të arsyeshëm.

Në këtë drejtim edhe GJEDNJ-ja ka pranuar se, për të mbrojtur efektivisht të drejtat e njeriut dhe për të krijuar shtetin e së drejtës, autoritetet administrative janë të detyruara rrjedhimisht të ekzekutojnë vendimet e formës së prerë. Kur autoritetet administrative refuzojnë, neglizhojnë ose vonojnë t’i ekzekutojnë këto vendime, garancitë që gëzon një palë e përfshirë në një proces gjyqësor e humbasin qëllimin e tyre. Më specifikisht GJEDNJ-ja pohon, se në lidhje me ekzekutimin e vendimeve gjyqësore që vendosin detyrime monetare ndaj një shteti, shteti nuk duhet t’i kërkojë personit, ndaj të cilit është debitor, të iniciojë procedura të ekzekutimit të vendimit, me qëllim kompensimin e shumës së caktuar (*shih vendimet e GJEDNJ-së datë 27.08.2004 në çështjen Metaxas kundër Greqisë; datë 30.03.2005 në çështjen Qufaj CO sh.p.k. kundër Shqipërisë; datë 22.08.2006 në çështjen Beshiri dhe të tjerë kundër Shqipërisë*). Në rastet të tilla, autoriteti përkatës shtetëror duhet të njoftohet në mënyrën e duhur për vendimin dhe është në pozicionin të marrë të gjitha iniciativat për ta përmbushur atë ose për t’ia transmetuar një autoriteti tjetër shtetëror që është kompetent për ekzekutimin (*shih vendimin e GJEDNJ-së datë 29.09.2009 në çështjen Gjyli kundër Shqipërisë*).

Gjykata vlerëson se vetëm fakti që autoritetet shtetërore kanë zbatuar vendimin, pas një vonese thelbësore, nuk mund të konsiderohet se i heq automatikisht kërkuarit statusin e personit të cilit i është cenuar një e drejtë, në kuptimin kushtetues.

Sa më sipër, Gjykata vlerëson se fakti i ekzekutimit të vendimeve nga debitori bashkia Shkodër, në favor të kreditorit Shefqet Mandia, nuk mjafton për të konkluduar se organet shtetërore kanë zbatuar vendimet e formës së prerë të gjykatave. Shlyerja e vonuar e shumave që bashkia Shkodër i detyrohej kërkuarit, nëpërmjet procedurës së ekzekutimit të detyrueshëm, nuk mundet të riparojë mosveprimin e organeve shtetërore për të zbatuar, për një periudhë të gjatë, vendimet e gjykatave. Rrjedhimisht kërkuari mundet ende të pretendojë se është i cenuar në të drejtat e tij të garantuara nga Kushtetuta.

Në përfundim, Gjykata vlerëson se organet shtetërore nuk kanë zbatuar brenda një afati të arsyeshëm vendimet e formës së prerë të gjykatave. Në këto kushte, nëpërmjet sjelljes së tyre organet shtetërore kanë cenuar të drejtën e kërkuarit për një proces të rregullt ligjor, të sanksionuar në nenin 42 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së, duke i lënë pa efekt këto garanci mbrojtëse.

Lidhur me pretendimin për kompensimin e dëmit financiar dhe moral

Kërkuari ka pretenduar përpara Gjykatës Kushtetuese edhe dëmshpërblimin financiar dhe jofinanciar, të ardhur për shkak të vonesës në ekzekutimin e vendimeve.

Gjykata Kushtetuese thekson se në sistemin tonë ligjor, kushdo që konsideron se ka pasur një shkelje të së drejtës për një proces të rregullt ligjor, mund t'i drejtohet Gjykatës Kushtetuese, pasi ka shteruar të gjitha mjetet e brendshme juridike, në kuptim të nenit 131, germa “f” të Kushtetutës. Një kërkesë e tillë është edhe ajo që ka paraqitur kërkuesi lidhur me shkeljen e së drejtës për një proces të rregullt ligjor si rezultat i ekzekutimit tej një afati të arsyeshëm të vendimeve gjyqësore në favor të tij.

Sa i përket kërimit për kompensimin e dëmit si rezultat i ekzekutimit me vonesë të vendimeve gjyqësore, Gjykata Kushtetuese vlerëson se ky është një kërkim i ri, i cili mund të paraqitet në gjykatat e juridiksionit të zakonshëm në bazë të dispozitave të Kodit Civil që kanë të bëjnë me kompensimin e dëmit të shkaktuar, si rrjedhim i vonesës në pagimin e një shume parash (neni 450 i Kodit Civil). Vetëm pas ezaurimit të mbrojtjes juridiksionale, kërkuesi mund të vërë në lëvizje procedurat kushtetuese, në bazë të nenit 131, germa “f” të Kushtetutës.

Sa më sipër, Gjykata Kushtetuese vlerëson se kërkesa për dëmshpërblim nuk mund të merret në shqyrtim prej saj.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 131, germa “f” dhe nenit 134, pika 1, germa “g” të Kushtetutës, si dhe neneve 72 dhe vijues të ligjit nr.8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Pranimin pjesërisht të kërkesës, duke konstatuar cenimin e së drejtës kushtetuese për një proces të rregullt ligjor si rrjedhojë e moszbatimit të vendimeve gjyqësore të formës së prerë.
- Rrëzimin e kërkesës sa i përket dëmshpërblimit financiar dhe atij jofinanciar.
- Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Fehmi Abdiu, Sokol Sadushi, Petrit Plloçi, Admir Thanza, Sokol Berberi

Anëtarë pjesërisht kundër: Kujtim Puto

Anëtarë kundër: Vladimir Kristo (kryetar), Vitore Tusha, Xhezair Zaganjori